

LA APORTACIÓ DE LA FAMÍLIA DE METGES SARRÓ I PALAU EN LA MEDICINA CATALANA (1844 - 2013)

SARRÓ i PALAU, Manuel

Acadèmic corresponent de la RAM de Catalunya

RESUM: Es dona notícia d'una nissaga de metges, iniciada per Pere Palau i Flaquer (1817-1884), en el segle XIX, i continuada, de forma no seguida, per matrimoni, per tres generacions de metges Sarró. Pere Palau havia nascut al Vendrell, emigrà a Puerto Rico, i retornà a Barcelona el 1858. Nét seu fou Josep Sarró i Condeminas (1897-1957), dermatòleg de l'Hospital de Sant Pau; i seguiren els seus dos fills, Josep Antoni Sarró i Palau 1927-2012), també dermatòleg, i Manuel Sarró i Palau (n.1929), cirurgià. Continua el fill d'aquest, Manuel Sarró i Alonso, n. 1961, igualment cirurgià.

Paraules clau: Nissaga mèdica; Pere Palau Flaquer; Josep Sarró Condeminas; Sarró Palau; Sarró Alonso.

RESUMEN: Notícia de una línea familiar de médicos, , iniciada per Pere Palau Flaquer (1817-1884), en el siglo XIX, continuada, de forma no seguida, por matrimonio, por tres generaciones de médicos Sarró. Pere Palau nació en el Vendrell, emigró a Puerto Rico, y regresó a Barcelona en 1858. Nieto suyo fue Josep Sarró Condeminas (1897-1957), dermatólogo del Hospital de Sant Pau; y siguieron sus dos hijos: Josep Antoni Sarró Palau 1927-2012), también dermatólogo, y Manuel Sarró Palau (n.1929), cirujano. Continua el hijo de este, Manuel Sarró Alonso, n. 1961, igualmente cirujano.

Palabras clave: Família mèdica; Pere Palau Flaquer; Josep Sarró Condeminas; Sarró Palau; Sarró Alonso.

La primera generació de metges de la família Sarró i Palau, de la qual tinc coneixement data de l'any 1844, en que PERE PALAU I FLAQUER obté el títol de Doctor en Medicina i Cirurgia concedit per la Reina Isabel II. Fou el meu besavi. Natural del Vendrell, "emigrà a Puerto Rico, on exercí la professió amb gran competència i heroisme en ocasió de terribles epidèmies i reuní una considerable fortuna." (Quinze generacions d'una família catalana. Martí de Riquer - Quaderns crema. Pàg. 1278. Barcelona 1998). A Mayagüez, on residia, es casà amb Dolors Gonzalez de Quijano y García Alfonso que havia nascut en aquella ciutat el dia 11 d'Octubre de 1828. L'any 1858 el matrimoni Palau i Gonzalez de Quijano tomà a Catalunya i s'establí a Barcelona en la casa que es va fer construir al carrer Roger de Llúria n° 37.

En Juliol de 1843, Pere Palau participà en un fet històric per la defensa de la província de Barcelona. Un moviment polític-militar expulsà al regent d'Espanya, Baldomero Espartero. La fracció d'extrema esquerra, per emprar termes actuals, no s'acontentà amb el govern que succeí al regent i es sublevà a Barcelona i altres poblacions catalanes. Fou el llavors brigadier Prim, comissionat per el

Govern, l'encarregat de liquidar aquella sublevació. Progressivament anà vencent als grups armats que s'havien apoderat de diverses localitats de Catalunya. El 22 de Setembre reduí la resistència de San Andrés de Palomar, un municipi situat llavors a cinc quilòmetres de Barcelona. (Historia de la Sanidad Militar Española. Dr. J.Massons. Tomo III Pag.117). En aquest municipi, el meu besavi formà un hospital de sang, com ho atesta, cinc anys després, el general Prim a Mayagüez (Puerto Rico), de la qual illa era capità general, en un certificat que diu el següent: "Certifico: que D. Pedro Palau y Flaquer, Doctor en Ciencias médicas, se presentó de su espontanea voluntad, a prestar sus auxilios facultativos a los defensores de la Reina Ntra. Sra. Dª Isabel II, en el asalto que dí en San Andrés del Palomar a la vista de Barcelona en el mes de Octubre de mil ochocientos cuarenta y tres, en donde formó un hospital de sangre en el cual se distinguió por sus conocimientos y por su celo en socorrer a los heridos. Y para que pueda hacerlo constar donde convenga, libro a su pedimento la presente firmada de mi mano y refrendada por el infrascrito Secretario en Mayagüez a veinte de Marzo de mil ochocientos cuarenta y ocho. Firmado: El Conde de Reus, y José Estevan, Secretario."

En el certificat, anomena al Dr. Pedro Palau com a Doctor en ciencias médicas quan formà l'hospital de sang l'Octubre de 1843. En aquesta data, el meu besavi encara era estudiant de medicina ja que acabà la carrera el 3-Oct-1844. Degut a que el certificat es va escriure a Mayaguez el 20-Març-1848, a petició del Dr. Pere Palau, es considerà erròniament que en el fets de Sant Andreu del Palomar el citat doctor ja era metge. Malgrat tot, el Dr. Josep Ma Massons, rigorós historiògraf de la Medicina ja s'adonà d'aquesta equivocació i referint-se al mencionat certificat diu: "un flamante bachiller en medicina y cirugía formó un hospital de sangre en San Andrés del Palomar", el que confirma que en aquells moments el meu besavi encara no era metge.

El Doctor Pere Palau i Flaquer (1817-1884)

Considero interessants les observacions que es poden comentar del títol de metge del Dr. Pedro Palau Flaquer concedit pel Ministerio de la Gobernación de la Península.

Gimbernat, 2015 (*) vol. 63 pàg. 199-210, ISSN: 0213-0718

legislació, ordre o nova costum, constaren en els títols de metge, el nomenament de Llicenciat i no pas el de Doctor.

Seguint l'ordre cronològic familiar i la relació amb la medicina catalana, continuem dient que el Dr. Pere Palau i Flaquer, tingué un fill que contragué matrimoni amb la meua avia Josefina de Riquer e Inglada, filla de Martín de Riquer i de Comellas, Marqués de Benavent. Fruit d'aquesta unió, nasqué la meua mare, Elisea Palau de Riquer que es casà amb el Dr. Josep Sarró i Condeminas, segon metge de la família que fou el meu pare.

El Dr. JOSEP SARRÓ I CONDEMINAS (1897-1957), nasqué a Barcelona el 28 de Febrer de 1897, fill d'Antoni Sarró, natural de Tarragona, capità de la Marina Mercant, i de Teresa Condeminas, nascuda a Barcelona i pertanyent a la família de la Naviera Condeminas.

El meu pare nasqué a Barcelona, però estudià i passà la seva infància a Tarragona on havia la casa pairal, fins que inicià els estudis de Medicina a Barcelona, resident a casa d'uns parents.

Durant la carrera fou Alumne Intern per oposició en el Servei de Cirurgia del Prof. J.Ma Bartrina a l 'Hospital Clínic amb una remuneració anual de mil pessetes, per ordre de la Subsecretaria de Madrid donada el 20-Juliol-1921.

Acabada la carrera de Medicina inicià el peregrinatge per diferents llocs de treball. L'any 1922 fou practicant i metge suplent al Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria, en la Rambla Santa Mònica 25. L'any 1925, a proposta del Cos Facultatiu, formulada en mèrits d'elecció decidida per unanimitat, el Consell de Govern de Mutual-Salus, acordà nomenar al senyor Josep Sarró i Condeminas, metge numerari d'urologia, pell i sífilis. El 15 de Juliol de 1934, en la Junta General Ordinaria, va esser elegit pel càrrec de Vocal de la Cooperativa de Consum del Sindicat de Metges de Catalunya.

Un curiós certificat, datat a Barcelona el 20 de Juliol de 1939, Año de la Victoria, i signat per Don Ignacio Fernandez de Castro y Molet, Comandante Médico del Cuerpo de Sanidad Militar, con destino como Delegado de Sanidad en Cataluña de la Inspección de Campos de Concentración de Prisioneros, declara que: "José Sarró Condeminas ha prestado sus servicios como Jefe de Sala de Dermatología en el Hospital Militar de Prisioneros de San Pablo, habiendo desempeñado su cargo con gran celo y asiduidad y a completa satisfacción de esta Jefatura de Sanidad". La declaració demostra la íntima connexió que quasi sempre existí entre la política i la sanitat, forçada majoritàriament per la primera sobre la segona.

Seguint el recorregut pels diferents càrrecs que tingué el meu pare, fou el de dermatòleg, amb caràcter eventual, pel Instituto Nacional de Previsión, i pel Sector de Barcelona, el 15 de Desembre de 1947. I el mes de Maig de 1948 fou anomenat Metge Interí de Unión y Alianza de Previsión, en la especialitat de Dermatologia.

El doctor Josep Sarró i Condeminas, al terrat de l'Hospital de La Santa Creu i Sant Pau de Barcelona (1940)

Totes les places descrites que ocupà i que es poden demostrar amb els nomenaments originals que guardo molt acuradament, no tenen el valor ni la importància que el meu pare sempre donà quan aconseguí el càrrec com a dermatòleg de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau. El primer nomenament fou com a Metge Auxiliar en Dermatologia en el Servei del Dr. Santiago Noguer Moré el 25 de Maig del 1929. L'any 1933 fou ascendit a la categoria de Metge Adjunt. Per acord de la Junta Administrativa de l'hospital, amb sessió celebrada el 23 de Novembre del 1946, es decideix suprimir el Servei de Dermatologia i Sifiliografia del hospital, a fi de destinar les seves Sales a la hospitalització de tuberculosos i el tancament del Dispensari annexe. Per tal motiu, la mateixa Junta Administrativa, acordà anomenar al Dr. Josep Sarró com a Vice-Director de l'Hospital de Sant Llàtzer (llavors leproseria), sense perjudici de continuar com a Metge Ajudant de l'Hospital en situació d'excedent.

Durant mes de vint-i-cinc anys, exercí de dermatòleg en l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, en el Servei del Dr. Santiago Noguer Moré. En l'hospital desenvolupà tota la seva tasca científica, a més de la major part de la assistencial. El 15

de Març de 1927, publicà en els Anales del Hospital de la Santa Cruz y San Pablo, conjuntament amb el Dr. S. Noguer Moré: "Contribución al estudio de la radiumterapia en los procesos cancerosos cutaneos y cutaneo-mucosos".

En la revista Ecos Españoles de Dermatología y Sifiliografía, Año VII, N° 65, pg. 299, F ebr. 1931, publicà: "Mas comentarios sobre la acridinoterapia antigonocócica". Repetit en conferencia que tingué lloc en la Societat Catalana de Dermatología y Sifiliografía, en sessió del 3 de Desembre de 1930. En la mateixa revista publicà el mes de Juliol de 1931, Any VII, N° 70, pg. 655, junt amb el Dr. S. Noguer Moré: "Radionecrosis tardías". En Desembre de 1932, Any VIII, N° 87, pg. 141, escriu en la mateixa revista, amb el Dr. Noguer Moré: "Primera nota acerca del tratamiento de eczemas crónicos infiltrados".

En Sessió Científica, celebrada a l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, Servei del Professor Noguer Moré, el 8 de Febrer del 1933 donà una conferencia sobre: "Ulceras de las piemas y ozonoterapia", que posteriorment es publicà en la revista Ecos Españoles de Dermatología y Sifiliografía, Any IX, N° 91, pg.369, Abril 1933. En la Reunión Dermatológica de Barcelona, celebrada en el Servei de Dermatologia del Prof. S. Noguer Moré, en Sessió del 10 de Maig del 1933, donà la conferencia: "A propósito de un caso de fotoanafilactosis."

En Juny del 1934 publicà en la revista Ecos Españoles de Dermatología y Sifiliografía, Any X, N° 105, pg. 587, junt amb el Dr. S. Noguer Moré: "Nota preliminar sobre el neo-spirol (primer neo español). Resultados inmediatos de 300 inyecciones". I en Abril del 1935, publicà en la mateixa revista, Any XI, N° 115, pg. 474: "Al finalizar el año de ensayos con el primer neo nacional".

El Dr. Josep Sarró Condeminas, fou un dels pioners en la especialitat de dermatologia que aplicà el Neo-Salvarsan nacional (neo-spirol) en el tractament de la lues en els diferents períodes de la malaltia, fent un acurat estudi i seguiment de centenars de malalts tractats amb el nou medicament nacional. Per altra banda, fou un dels iniciadors del tractament d'afeccions cutànies específiques amb radium i radioteràpia. Aconseguí una dilatada experiència i bons resultats amb els tractaments que publicà i que demostrà fotogràficament en múltiples conferencies.

Foren molts anys de dedicació complerta a l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau on obtingué el reconeixement mèdic i popular d'esser un bon dermatòleg, actualitzat constantment i conscient de l'aplicació dels nous tractaments dermatològics, prèviament analitzats i llargament estudiats en benefici d'un gran nombre de malalts que aconseguí guarir.

El Dr. Lluís Pallés Roig, Metge Director del Servei de Dermatologia de l'Hospital, fa constar en declaració de setembre del 1955, que el Dr. Josep Sarró Condeminas assistí a tots els cursos que anualment donà de la especialitat el Professor Santiago Noguer Moré, durant 15 anys. I com Metge Ajudant col.laborà en donar els "Cursos B de ampliación de la misma especialidad".

En l'aspecte humà, cal ressaltar la humilitat i sensibilitat artística. Dos exemples ho confirmen. Durant els cursos de dermatologia que periòdicament es

celebraven a l'Hospital de La Santa Creu i Sant Pau, conegué al jove dermatòleg Dr. Xavier Vilanova, el qual, des de el primer moment conquistà l'admiració del meu pare per la claredat, capacitat de síntesi i rigor amb que exposava totes les seves conferències. Al cap d'un temps, el Dr. X. Vilanova fou el Catedràtic de Dermatologia a l'Hospital Clínic de Barcelona. Llargues converses i mútues inquietuds científiques varen unir molt amistosament als dos dermatòlegs. Així es demostrà quan en els últims anys de la vida professional del meu pare, assistí cada matí, a primera hora, a la classe que donava el Prof. X. Vilanova, seient a la primera fila de l'aula i seguint admirant i aprenent del catedràtic que tant va estimar.

L'amor a les arts el posà en contacte, primerament com a professional i després amb veritable amistat, al món del art català. Els artistes malalts es transformaren en els amics entre els quals compartí moltes hores i anys de mutu afecte. Entre els pintors recordo a Commelén, Fsc. Domingo, Camps-Ribera, Vidal Rollan, F. Carbonell, Puigdemonges, Bosch-Roger, l'il·lustrador del TBO Bartolí, i el mateix F. Gimeno, entre d'altres. També fou bon amic del ceramista J. Llorens Artigas, de l'escultor Martí Llauredó i del violinista Fsc. Costa. Entre els artistes fou el metge de confiança i l'amic benivolgut.

Morí sobtadament d'una hemorràgia cerebral, a Barcelona, als 60 anys d'edat, el 1 d'Agost del 1957. Deixà dos fills, Josep Antoni i Manuel, que també foren metges. Dermatòleg el primer i cirurgià el segon.

El Dr. JOSEP ANTONI SARRÓ I PALAU continuà l'especialitat del pare. Es llicencià a la Facultat de Medicina de Barcelona, l'any 1952. En 1968 entrà a formar part del Cos Facultatiu del Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, incorporant-se al Servei d'Oncologia i Medicina Nuclear que dirigí el Dr. A. Subias Fages, on continuà el tractament amb l'aplicació de radium i de radioteràpia en lesions malignes cutànies i que inicialment aplicà el seu pare en el mateix hospital.

Entre els estudis més destacables figuren les publicacions en Folia Clinica Internacional: "Cancer arsenical", junt amb el Prof. X. Vilanova (Tomo VIII, N° 7, Oct. 1958) i "Experiencias Clínicas adquiridas con Solcoseryl en el tratamiento de úlceras cutaneas graves" (Tomo XIV, N° 10, Oct. 1964). Les publicacions en revistes estrangeres citem com a més sobresortints: "Dubreuilh, ultramicroscopie-histopatologie, thérapeutique (Journal Francais d'Oto-Rino-Laringologie. XX, N° 9, 1971), i "Les enzymes en thérapeutique" (VII Congrès International de thérapeutique. Edicions Medicine et Hygiène. Genève. Oct. 1961.

Fou professor de Biologia i Dermatologia de la Escuela Profesional A.T.S. - Santa Teresa, i Cap del Servei de Dermatologia del Hospital del Niño Dios (1962).

En 1973, publicà la monografia "Dermatología basica" de la qual la primera part la dedicà a l'estudi de la morfologia i fisiologia de la pell, i en la segona part descriu la patologia cutània i les principals dermatosis, mitjançant unes fotografies en colors de les afeccions dermatològiques que descriu. És un atlas de dermatologia de gran valor didàctic per els estudiants de medicina, a la

vegada que es una bona referència de consulta per els metges que no són de la especialitat.

Des d'els anys 1970 al 78, participà en la docència dels cursos sobre "Tumores cutaneos", organitzats pel Servei d'Oncologia i Dermatologia del Hospital de la Santa Creu i Sant Pau.

La seva inquietud cultural el portà a escriure diversos assaigs entre els quals escrigué sobre Albert Schweitzer: "Admirado del mundo", "La presencia viva de Marie Curie", per recordar els cent anys del seu naixement, i l'estudi de "La escuela de música vienesa". Totes van ser publicades en la revista "Distinción" durant el anys 1964-65-67-68 (No 42, 47,53,57).

El Dr. Josep Sarró i Condeminas amb els seus fills Josep Antoni i Manuel Sarró i Palau. (1964)

El meu germà, Dr. Josep Antoni Sarró i Palau, continuà l'estreta relació amb els artistes que inicià el nostre pare. Com a paradigma d'aquesta relació menciono la que tingué amb el pintor Salvador Dalí, al qual li presentà l'uròleg del Hospital de Sant Pau, el professor Antoni Puigvert per que el tractés d'unes afeccions cutànies que patia el cèlebre pintor. Amb aquest motiu es mantingué una bona relació medico-artística. Molts diumenges anava el meu germà a Port Lligat a visitar al pintor que en una ocasió li dedicà personalment i amb un dibuix, el seu llibre Babauo (Edit. Labor 1978).

Va continuar durant molts anys la costum del nostre pare, d'assistir a les classes de dermatologia que el Catedràtic Dr. X. Vilanova donava a l'Hospital Clínic. Totes

les tardes tenia la visita privada, havent aconseguit un ampli reconeixement de la seva bona praxi.

El 20 d'Agost del 1989 patí un infart isquèmic cerebral subcortical front- parietal dret que li provocà una hemiplegia severa i persistent per la qual va tenir que deixar l'activitat professional. Morí el 6 de Març del 2012, després d'una progressiva evolució de la malaltia cerebral que acabà amb una claudicació total multi-orgànica.

El Dr. MANUEL SARRO I PALAU, quart metge de la família, es Llicencià a la Facultat de Medicina de Barcelona l'any 1953. Els dos últims anys dels estudis de medicina fou Alumne Intern per oposició del servei d'Urgències de Cirurgia de l'Hospital Clínic i Provincial.

En acabar la carrera estigué en el "Chirurgisch-Klinisches Institut der Universität München" a Alemanya (Baviera). Era l'Hospital on el Prof. F. Sauerbruch fou el Director del Servei de Cirurgia, inventor de noves tècniques per la cirurgia toràcica, cirurgia de Reis i de la aristocràcia europea abans de la segona Guerra Mundial, però de nefast record personal per la seva actitud dictatorial, intransigent i molt dura en el tractament amb els col·legues, demés personal i malalts del seu Servei. La duresa de l'ambient que regnava en l'hospital es reflexa en un dia que coincidí en que el cirurgià Jefe no anà a l'hospital, vaig arribar uns minuts tard, el cirurgià primer ajudant em va rebre dient:

"Wenn die Katze aus dem Haus ist, tanzen die maue". (Quan el gat es fora de casa, els ratolins ballen). Des de llavors, vaig aprendre a ser puntual, responsable i disciplinat. En el mateix Hospital Universitari donava classes de Patologia Mèdica el re-nombrat Prof. Von Bergman, conegut a Espanya per la traducció al espanyol del seu "Tractat de Patologia Mèdica". Acudí a les seves classes magistrals sempre que podia i que encara recordo amb gran admiració.

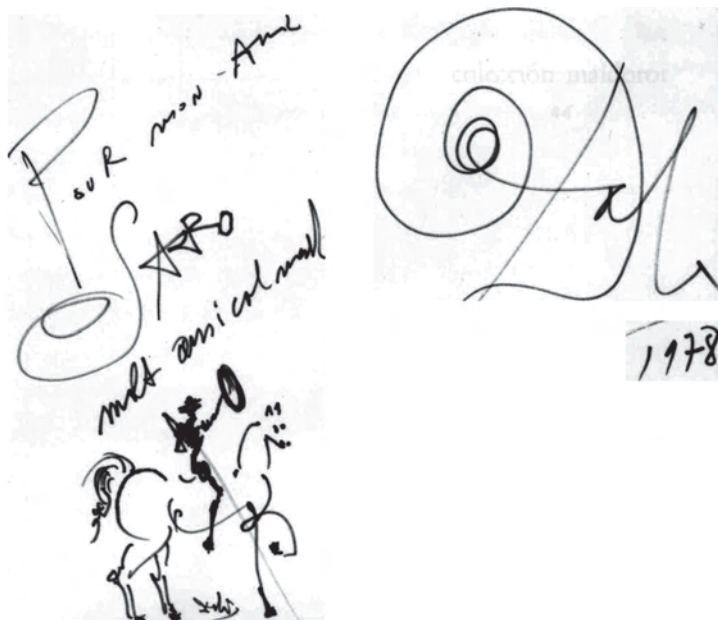
L'any 1955 entrà com a cirurgià a l'hospital de Sant Pere Claver, del carrer Vila i Vilà, del Paral·lel, fundat pel sacerdot jesuïta Lluís Artigues. En ell, es va iniciar com a cirurgià en Cap d'Equip quirúrgic i efectuà les primeres grans intervencions. Foren els primers anys de gran responsabilitat i d'enfrontament solitari vers els problemes que plantejava la Cirurgia.

Llegí la Tesis Doctoral en la Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona el 5 de Juliol del 1961.

L'any 1969 va fer el pròleg i la traducció a l'espanyol del llibre: "An atlas of advances surgical techniques", de E.J. Beattie i Steven J. Economou. Fou un llibre editat als Estats Units que tingué molt d'èxit degut a la metòdica exposició de les tècniques quirúrgiques, acompanyades d'uns didàctics dibuixos.

En 1979 traduï al castellà el llibre: "Exenterative surgery of the pelvis", dels cirurgians americans John S. Spratt Jr. i Harvey R. Butcher Jr.

Amb aquestes referències, considero haver contribuït al coneixement de que un cirurgià català fos el traductor al idioma hispànic d'uns importants llibres de cirurgia nord-americans.

Dedicatòria i dibuix de Salvador Dalí per al Dr. Josep Antoni Sarró.

He continuat l'estreta relació amb el món artístic que inicià el meu pare, formant part de la cèlebre penya barcelonina "La Punyalada" reunint-me els Dissabtes a la tarde en el Restaurant al cap d'amunt del Passeig de Gràcia, des de 1955 fins 1998 en que es tanca el Restaurant. La formaven pintors, escultors i reconeguts escriptors com Guillem Diaz-Plaja i Enric Jardí, periodistes com Sempronio i Josep Mª Cadena, i el Degà dels Notaris de Barcelona, Raimón Noguera de Guzman. La tertúlia m'introduí en el món de les arts i de les lletres on es respirava hedonisme i bohèmia, però alhora, no estava exempt d'opinions artístiques molt discrepants.

Un company de la penya em presentà a Camilo José Cela. Per tal motiu vaig entrar en amistat amb el famós literat espanyol. Durant uns anys fou costum que en l'inici del Curs Anual de la Societat Catalana de Cirurgia, un reconegut personatge pronunciés el discurs d'inauguració del citat curs. Degut a l'amistat que tingué amb Cela, li vaig demanar si voldria fer-nos l'honor de parlar en l'acte mencionat. Amb molt d'afecte va acceptar, i en el Curs Inaugural de l'any 1977 de la Societat Catalana de Cirurgia, sota la Presidència del Dr. A. Sitges Creus, pronuncià el discurs: "Pícaros, clérigos, caballeros y otras falacias, y su reflejo literario en los siglos XVI-XVII". D'aquesta manera, mitjançant un membre de la família de metges Sarró i Palau, el Premi Nobel de Literatura de 1989 llegí el discurs a la Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya, en la emblemàtica Sala Gimbernat.

La tanca d'or de la meva activitat professional fou la concessió del Premi 2006 de la Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya amb el nomenament de membre Corresponent, per la presentació del llibre: "Professor P. Piulachs Catedràtic de Cirurgia de la Facultat de Medicina de Barcelona. Memòries de 25 anys de col. laboració (1951-1976)".

El meu primogènit Dr. MANUEL SARRÓ I ALONSO, es dedica també a la cirurgia. Es llicencià en la Facultat de Medicina de Barcelona i es formà en la especialitat a l'Hospital de la Creu Roja de L'Hospitalet (Barcelona). Obtingué el títol d'Especialista en Cirurgia General i del aparell Digestiu, amb un examen efectuat a Madrid l'any 2002.

El nou sistema sanitari que des de fa anys va "assolar" a Espanya, obligà a la joventut mèdica a sometre's a importants sacrificis i "pluriempleos" per lo malament retribuïts econòmicament que estaven. Com els altres, es veié obligat a fer un munt de Guàrdies mèdiques de vint-i-quatre hores per Barcelona i la comarca, a mes de no poder deixar la tasca diària assistencial. Els joves metges d'ara, que son el nostre futur, no són reconeguts en el grau que es mereixen i formen part d'un nou sistema sanitari, políticament variable e imposat per economistes. L'estabilitat dels nous metges és incerta, malgrat que l'esforç de la joventut encara influeix perque la medicina catalana continuï essent una bona referencia en l'àmbit nacional i mundial.

El meu fill es, per ara, l'últim metge de la família Sarró i Palau, però es el primer que s'enfronta amb una nova forma d'exercir la Medicina, diferent de la que practicà el seu pare, oncle, avi i rebesavi. A ell va el meu desig per que li perduri l'ànim que sempre ha demostrat, i que aporti amb esforç i talent la seva col. laboració per donar al país el bon nivell mèdic que l'hi correspon.

ARBRE GENEALÒGIC MÈDIC DE LA FAMÍLIA SARRÓ I PALAU

